

Његовом Преосвештенству,
Администратору епархије рашко-призренске и косовско-метохијске
Господину Атанасију

Изјава

Поводом актуелне ситуације у Епархији Рашко-призренској и Косовско-метохијској, а у вези са пословањем Епархијског Центра „Раде Неимар“, износимо своја запажања, која се тичу радова на обнови конака са свечаном трпезаријом у Манастиру Девич, почевши од 19. августа 2004, а које је изводио поменути Епархијски центар.

Од самог почетка обнове конака и после првих контакта са извођачима увидели смо да господин Предраг Суботички, директор „Раде Неимара“, има најшира могућа овлашћења, и апсолутно поверење Владике Артемија и протосинђела Симеона Виловског, са којим се опходио на најфамилијарнији начин, а да се према нама понаша арогантно и бахато. На пример, када сам, нездовољна тиме како су поједини радови изведени, рекла Владици Артемију да бисмо желели да се извођач више консултује са нама (сестрама манастира), господин Суботички је, пред Владиком Артемијем изјавио да „преко тога неће прећи“, нашта је Владика очувао. Разлога за наш немир и забринутост проузрокованих несавесним пословањем „Раде Неимара“ било је пуно. Издијала бих само највећи пропуст а то је занемаривање нашег упозорења да је неопходно пре почетка обнове конака реконструисати оронули потпорни зид наспрам јужне стране конака. Тај зид се касније обурвао на новообновљени конак у који смо се већ уселиле, и могао да угрози животе сестара. Ако бисмо говорили о свим пропустима „Раде Неимара“ у манастиру Девич, као што је уградња изолације од обичног стиропора уместо од стиродура (много квалитетнијег и скупљег материјала), како је уобичајено; прављења конака без канализације, и тако даље, било би нам потребно дosta времена, али и из наведеног се види тежња Епархијског центра да се на изградњу конака утроши много мање новца него што је, према нашим сазнањима, за изградњу конака било обезбеђено. Само прилог Васељенске Патријаршије, највероватније, далеко премашује новац утрошен за обнову конака.

Најдрастичнији пример безочности везане за ову обнову је предлог, ултимативно саопштен, од стране господина Суботичког, да двадесетпет тона цемента, које су биле власништво манастира, буде уступљено епархијском центру „Раде Неимар“, уз обећање Суботичког да ће за то манастиру бити плаћено, што до данас није чињено.

Почетком октобра двехиљадечетврте године протосинђел Симеон ми је телефоном наложио да дођем на разговор са њим у Манастир Бањску. Циљ овог разговора, односно убеђивања, коме је присуствовао и Суботички је био да ме наведе да у потпуности прихватим стил и начин рада „Раде Неимара“ као исправан. Утисак који сам стекла током разговора је да Виловски води главну реч у „Раду Неимару“, да је у потпуности упознат са његовим пословањем, и да га својим ауторитетом секретара Владике Артемија директно подржава. Главни аргументи њега и Суботичког су били то да се сestre и ја не разумемо у грађевинске радове и да се све одвија по благослову Владике Артемија. На крају разговора протосинђел Симеон ми је уручио акт епископа Артемија од 9.октобра 2004, чији оригинал прилажемо, где нам се ставља у дужност да се до 15. новембра 2004. „достави потпуни писмени извештај о приспелом новцу (прилозима), како у динарима, тако и у девизама, од 17. марта до данас, доказе (рачуне) где је и за шта тај новац утрошен, као и фактичко стање манастирске благајне на дан подношења извештаја“. Све ово је од нас захтевано у време док смо живеле под

шаторима и у контејнерима, са једва основним условима за живот, и то од стране нашег Епископа, а преко људи у чије непоштење смо имале прилику да се више пута уверимо.

Да је протосинђел Симеон заиста био врховни ауторитет у „Раду Неимару“ сам ми је индиректно потврдио десетак дана после поменутог разговора, када ми је, нездовољан мојим непромењеним ставом, рекао : „Мислио сам да ћемо после оног разговора у Бањској моћи да наставимо сарадњу“.

Са тугом се присећајући ових догађаја, предајемо их вашој пастирској пажњи, у нади да непријатности, које смо ми преживеле због људске безочности, неће више нико доживети у нашој напаћеној Епархији.

Препоручујући се вашим светим молитвама остајемо унапред захвалне, и у Христу одане.

У Манастиру Девич
29. марта 2004.

Игуманија Анастасија са сестрама

Игу... Анастасија

Православни Јеромонах
Епархије рашко-призренске
Бр. 683 /
09. 10. 2004. година
Призрен-Грачаница

УПРАВИ МАНАСТИРА ДЕВИЧ

ДЕВИЧ – СРБИЦА

Свима је познато да је манастир Девич највише пострадао у мартовском погрому ове 2004. године. Он је био у најтежем положају и раније – од 1999. ходине, па и пре почетка сукоба. Зато је на манастир Девич од многих наших људи из земље и из иностранства обраћана и поклоњана посебна пажња.

У намери да обнова манастира Девича која је, Богу хвала, почела у августу, буде што успешнија и у регуларним токовима, стављамо у дужност Управи манастира да нам до 15. новембра ове године достави потпун писмени извештај о приспелом новцу (прилозима), како у динарима, тако и у девизама од 17. марта до данас, доказе (рачуне) где је и зашта тај новац утрошен, као и фактичко стање манастирске благајне на дан подношења извештаја.

С благословом Божјим

Епископ рашко-призренски
И косовско-метохијски

+АРТЕМИЈЕ

Артемије